

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P.**, so sídlom v **B.**, IČO: X., proti povinným **1/ G.**, bývajúcemu v **P.**, **2/ D.**, bývajúcej v **P.**, **3/ M.**, bývajúcemu v **R.**, **4/ E.**, bývajúcej v **R.**, o **vymoženie 624,71 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11 Er 68/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2013, sp. zn. 20 CoE 25/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a .**

Povinným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnená návrhom zo dňa 8. februára 2008 požiadala Exekútorský úrad JUDr. M. o vykonanie exekúcie pre vymoženie sumy 18 820,- Sk s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu – platobného rozkazu zo dňa 10. júna 1994, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. júla 1994 a vykonateľnosť 28. júla 1994.

Okresný súd v Poprade dňa 15. februára 2008 poveril súdneho exekútora JUDr. M. na vykonanie predmetnej exekúcie.

Okresný súd Poprad uznesením z 20. novembra 2012, č.k. 11 Er 68/2008-53, exekúciu vyhlásil za neprípustnú.

V odôvodnení uviedol, že exekučným titulom je platobný rozkaz vydaný Okresným súdom Poprad pod č.k. Ro 612/1994-7 10. júna 1994, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. júla 1994 a vykonateľnosť 28. júla 1994. Ďalej uviedol, že návrh na vykonanie exekúcie bol Exekútorskému úradu doručený 8. februára 2008 to znamená po uplynutí 10 ročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula 29. júla 2004. Tiež konštatoval,

že exekučným titulom v predmetnej exekúcii je platobný rozkaz, nie dohoda (dohoda o uznaní dlhu a dohoda o splátkach), ktorú predložil na pojednávaní právny zástupca oprávnenej. Túto považoval za nejasnú, nezrozumiteľnú, vyhodnotil ju ako neplatný právny úkon, keďže z dohody nie je jasné a zrozumiteľné, o akú dohodu sa jedná a akú sumu. Navyiac v čase uzatvárania dohody oprávnená vedela o tom, že v uvedenej veci bol vydaný platobný rozkaz, pričom sám právny zástupca oprávnenej uviedol, že v S. mali povinní viacero pôžičiek.

Toto uznesenie exekučného súdu napadla oprávnená odvolaním.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací uznesením z 30. apríla 2013, sp. zn. 20 CoE 25/2013, uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že je správny právny záver prvostupňového súdu o tom, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu je neplatná a to aj z dôvodu nekalej obchodnej praxe, preto dôvodne bola uplatnená aj námietka premlčania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku podala oprávnená dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237, konkrétne § 237 písm. f/ O.s.p., keď jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože nemala možnosť sa vyjadriť k použitiu ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité a bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce. Poukázala na to, že súd prvého stupňa vyhodnotil listinu (uznanie dlhu a dohoda o splátkach) ako neplatnú z dôvodu jej nezrozumiteľnosti a neurčitosti, kým odvolací súd dospel k celkom iným dôvodom svojho rozhodnutia a posúdil túto listinu za neplatnú z dôvodu, že ide o nekalú obchodnú prax. Preto jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 213 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité, a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Súdny exekútor ani povinný sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či je dovolanie oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove resp. či dovolanie oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa § 239 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p. ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Dovolanie oprávnenej preto podľa ust. § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania oprávnenej by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.

Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Dovolanie v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné. Dovolací súd sa však zameral na skúmanie dovolateľkou osobitne namietanej procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

O odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom

súdnom konaní, ktorým (postupom) sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolaiteľka konkrétne namietala, že sa nemala možnosť vyjadriť k použitiu ust. § 52a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom ide o ustanovenie, ktoré bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu dôležité, ale doteraz nebolo použité. Prvostupňový súd totiž vyhodnotil listinu „uznanie dlhu a dohodu o splátkach“ z dôvodu jej nezrozumiteľnosti, neurčitosti, kým odvolací súd túto listinu považoval za neplatnú z dôvodu, že išlo o nekalú obchodnú praktiku.

Dovolací súd preto skúmal, či v predmetnej veci ide o túto vadu konania.

Dospel k záveru, že konanie súdov takouto vadou nie je postihnuté.

Podľa § 213 ods. 2 O.s.p., ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahujú ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom ustanovení je predpísaný postup odvolacieho súdu, ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania treba posúdiť podľa iného ustanovenia právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvého stupňa t.j., že nárok treba posúdiť alebo podľa úplne iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvého stupňa, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvého stupňa, ale podľa iného ustanovenia. Súčasne však musí byť splnená aj druhá zákonná podmienka, že je toto iné zákonné ustanovenie rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. Až keď sú súčasne splnené obidve tieto zákonné podmienky, je odvolací súd povinný vyzvať účastníkov, aby sa vyjadrili k novej aplikácii tohto iného zákonného ustanovenia.

Z obsahu konania pred súdom prvého stupňa a jeho rozhodnutia zistil, že oprávnená až na pojednávaní, ktoré vytýčil exekučný súd v danej veci (dňa 20. novembra 2012) predložila dohodu o splátkach a uznaní dlhu z dôvodu, že povinní namietali premlčanie nároku oprávnenej z platobného rozkazu zo dňa 19. februára 1998. Prvostupňový súd sa s touto listinou vypořiadal vo svojom rozhodnutí, ktoré právne odôvodňoval poukazom na ust. § 39 ods. 1, 2, 3 Exekučného poriadku, § 41 Exekučného poriadku a § 50 Exekučného

poriadku. Vyslovil, že v zmysle § 50 Exekučného poriadku exekúcia je neprípustná, pretože po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhateľného nároku. Vzhľadom totiž na námietku podanú zo strany povinných a mal za to, že sa jedná o premlčaný nárok v zmysle § 110 ods. 1 Obč. zákonníka.

Odvolačí súd právne svoje rozhodnutie nezaložil na iných ustanoveniach než prvostupňový súd resp. na ust. § 52a nasl. Obč. zákonníka ako to tvrdí oprávnená. Dovolací súd ani nezistil, aby toto ustanovenie bolo rozhodujúce vo veci. V rámci vyhodnotenia dôkazov a teda aj dôkazu – dohody o splátkach a uznaní dlhu sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa o tom, že táto dohoda je neplatná a že dôvodne bola uplatnená námietka premlčania.

Ak teda žalobkyňa namietala tzv. prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011) a konštatuje, že v prejednávanej veci, o takýto prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu, jednoznačne nejde.

Vada konania, ktorá má spočívať v prekvapivom rozhodnutí odvolacieho súdu, je zjavne nedôvodná a nenáležitá.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o takýto prípad v danej veci nejde.

Keďže prípustnosť dovolania oprávnenej nemožno vyvodiť z ust. § 239 O.s.p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako

dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešným povinným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že v dovolacom konaní im žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. mája 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová